

[Justitsministeren.]
krænkelens Form og Indhold bedømt ved
Domstolene.

Hans Jacob Sørensen: Uden at jeg paa nogen Maade skal prøve paa at gaa ind i det juridiske pro et contra, som i de sidste Par Dage her har staaet overfor hinanden, vil jeg gerne med nogle faa Ord have Lov til at omtale et af de Spørgsmaal, der er fremkommet, og som jo er ved at være et af de væsentligste i den Debat, der har fundet Sted, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt vi ved de Ændringer, der nu skal foretages i Straffeloven, skal gaa til at afskaffe eller ikke afskaffe den Bestemmelse, der hidtil har staaet i Straffeloven om Dødsstraffen. Jeg vil gerne fremsætte disse Betragtninger ud fra den Opfattelse, som jeg selv har, og som jeg tror er den gældende i store Kredse af den danske Befolkning, hvad enten det gælder Befolkningen i By eller paa Land. Den Opfattelse, jeg her tænker paa, er den, at der er en Regel, som ingen kan sætte sig ud over, nemlig denne, at man maa først og fremmest respektere andres Liv og Ejendom, og hvis man overtræder denne Regel, maa man ifalde Straf og oven i Købet den strengest mulige Straf, naar det gælder Forbrydelser overfor andres Liv. Derfor kræver man nu, som man ogsaa har krævet det tidligere, at Straffeloven skal være saaledes udformet, at den er en Borgen for, at en saadan Strafudmaalning kan finde Sted. Men man kræver ogsaa, at Straffeloven samtidig — og netop i Kraft deraf — skal staa som et advarende Memento overfor den, der kunde faa i Tanke eller have i Tanke at ville forbryde sig overfor andre, og i særlig Grad overfor andres Liv. Jeg ser saaledes paa det, at naar vi indtil Dato har haft staaende i vor Straffelov som det advarende Moment — for mange har det da været det, saaledes som det er paapeget i denne Debat —, at den, der forbryder sig mod andres Liv, kan ogsaa blive udsat for at maatte bøde med sit eget Liv, saa har det været af ikke ringe Betydning.

Hvis det havde været saaledes, at man kunde sige, at der i de senere eller i de sidste Aar havde været en stærk Nedgang i Antallet af Forbrydelser paa andres Liv, saa vilde jeg have sagt, at Spørgsmaalet kunde have stillet sig noget anderledes, end det efter min Mening nu gør. Men det er jo gentagne Gange her blevet nævnt, at Forbrydelser i høj Grad er gaaet ud over navnlig mindreaarige Piger og Kvinder, idet saadanne baade er blevet skændet og undertiden ogsaa er blevet dræbt, og disse Forbrydelser

har desværre ikke været i Aftagen, men i Tiltagen. Jeg kan føje til, at der er et Moment til, som jeg synes, man ikke kan undlade at lægge Mærke til i denne Sammenhæng, nemlig dette, at vi i de sidste Aar og maaske allermest i det sidste Aar har set, at der er forøvet en Række Overfald paa gamle sagesløse Folk, mest enligtbøende Mennesker. At saadanne Overfald har kunnet finde Sted, og at man ikke har kunnet gaa kraftigere frem overfor de Lovbrydere, der har forøvet dem, end Tilfældet har været, det tror jeg har vakt ikke blot Uro, men ogsaa Uvillie ude i Befolkningen.

Jeg tænker her specielt paa et Tilfælde i den Retning, som forefaldt for et Aars Tid siden ovre i den Kreds, som jeg har den Ære at repræsentere, og hvor et Par gamle Folk en Aftenstund ser træde ind ad Døren en Mand, der beder om at faa en Skilling med paa Rejsen. Han faar denne Skilling, og idet vedkommende Mand, der har givet den anden den Skilling, vil lukke ham ud ad Døren, vender Forbryderen — hvad han viste sig at være — sig om og slaar den paagældende Mand ned. Da derefter Konen i Nervøsitet træder hen imod Døren, bliver ogsaa hun slaaet ned. At de paagældende ikke begge to maatte lade Livet, betragtes derovre paa de paagældende Egne som noget af et Under.

Jeg siger, at en Mand, som optraadte, som vedkommende Forbryder gjorde, der med koldt Blod havde overlagt, at et Røveri skulde foretages; og at han, om det blev nødvendigt, kunde gaa til det yderste for at tvinge sin Villie igennem, en saadan Mand vilde efter de Forhold, vi kommer ind under, om de nu forelagte Forslag bliver gennemført, kunne ræsonnere som saa: nu foretager jeg dette Røveri, det kan være, det gaar godt, men selv om det ikke gaar godt — godt i den Forstand, han maa forstaa det i —, er der een Ting, som i alle Tilfælde er sikker, det er, at mit Liv faar jeg Lov til at beholde. Han kunde have føjet til: Lykkes det ikke her, saa kan jeg prøve andre Steder, og selv om jeg skulde gaa til at slaå fem Par Folk ihjel, mit eget Liv faar jeg Lov til at beholde.

Jeg tror, at overfor en saadan Person kunde det komme til at veje til, om han vidste, at i det Tilfælde han tager andres Liv, kan han komme til at bøde derfor med sit eget Liv. Men det er klart, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. Elmquist fremhævede, at udover det, at vi kan sige, saadan mener vi, at det maa forme sig, kan vi jo ikke komme, vi kan ikke føre Beviser. Det kan vi ikke, for det Tilfælde foreligger jo